

עבודה זרה לז

קושי: אמר ליה: התם שרא תלת, ומר שרא חדא, ואי שרי מר חדא אחריתי, אכתי תרתין הוא דהויין!
תירוץ: א"ל: אנא שראי אחריתי.

מאי היא? דתנן: **זה גיטך אם לא באתי מכאן עד שנים עשר חודש, ומת בתוך שנים עשר חודש - אינו גט**, ותני עלה: **ורבותינו התירוה לינשא**, ואמרין: מאן רבותינו? אמר רב יהודה אמר שמואל: בית דינא דשרו משחא, סברי לה כר' יוסי, דאמר: זמנו של שטר מוכיח עליו, וא"ר אבא בריה דרבי חייא בר אבא: ר' יהודה הנשיא הורה, ולא הודו לו כל שעתו, ואמרי לה: כל סייעתו.

הרחבה בעניין הגט: אמר אביי:

לכשתצא חמה מנרתיקה	אם תצא	על מנת שתצא חמה מנרתיקה
הכל מודים - לכי נפקא קאמר לה, וכי מיית בליליא - גט לאחר מיתה הוא	מחלוקת - ר' יהודה הנשיא סבר לה כר' יוסי, דאמר: זמנו של שטר מוכיח עליו, והוה ליה כמהיום אם מתי, כמעכשיו אם מתי, ורבנן לית להו דר' יוסי, והוה ליה כזה גיטך אם מתי גרידא	הכל מודים - מעכשיו קאמר לה, וכי מיית בליליא - הא ודאי תנאה הוי וגט מחיים הוא-, כדרב הונא, דאמר רב הונא: כל האומר על מנת כאומר מעכשיו דמי

גופא: העיד יוסי בן יועזר איש צרידה על אייל קמצא דכן, ועל משקה בי מטבחיא דכן, ועל דיקרב למיתא מסאב, וקרו ליה יוסף שריא.
 מאי אייל קמצא?

רב פפא	רב חייא בר אמי משמיה דעולא
שושיבא	סוסביל
וקמיפלגי בראשו ארוך, מר סבר: ראשו ארוך - אסור, ומר סבר: ראשו ארוך - מותר	בראשו ארוך כ"ע לא פליגי דאסור, והכא בכנפיו חופין את רובו על ידי הדחק קמיפלגי, מר סבר: רובא כל דהו בעינן, ומר סבר: רובא דמנכר בעינן.

ועל משקה בי מטבחיא דכן.
 מאי דכן?

רב	שמואל
דכן ממש	דכן מלטמא אחרים, אבל טומאת עצמן יש בהן
קסבר: טומאת משקין דרבנן, וכי גזור רבנן טומאה - במשקין דעלמא, אבל במשקה בי מטבחיא לא גזור רבנן	קסבר: טומאת משקין דאורייתא, לטמא אחרים דרבנן, וכי גזור רבנן - במשקין דעלמא, במשקין בי מטבחיא לא גזור

ויקרא פרק יא

(לד) מכל האכל אשר יאכל אשר יבוא עליו מים יטמא וכל משקה אשר ישתה בכל כלי יטמא:

ועל דיקרב למיתא מסאב, וקרו ליה יוסף שריא.

קושי: יוסף אסרא מיבעי ליה! ועוד, דאורייתא היא, דכתיב: **וכל אשר יזע על פני השפה כחלץ חרפ או כמת וא'!**

תירוץ	דחייה
דאורייתא דיקרב טמא, דיקרב בדיקרב טהור, ואתו אינהו וגזור אפילו דיקרב בדיקרב, ואתא איהו ואוקמה דאורייתא	דיקרב בדיקרב נמי דאורייתא הוא, דכתיב: וכל אשר יזע פו הטמא יטמא!
דאורייתא דיקרב בדיקרב בחיבורין טומאת שבעה, שלא בחיבורין טומאת ערב, ואתו אינהו וגזור אפילו שלא בחיבורין טומאת שבעה, ואתא איהו ואוקמה דאורייתא	
ספק טומאה ברשות הרבים התיר להן	

הסבר התירוץ השני: דאורייתא מאי היא? דכתיב: **הטע כמת לכל נפש אדם וטמא סכעת ימים**, וכתיב: **וכל אשר יזע פו הטמא יטמא**, וכתיב: **והנפש הטועת תטמא עם העריב**, הא כיצד? כאן בחיבורין, כאן שלא בחיבורין